

te bušchkowe kule na tych znglanych kšchwach praškózu. Seger bijo jedno.

Tam pschedejšu a we hokolizy nej žeden końz; to še stšchela zeto jadnaš. Te še muše bišch kaž sczakke. Chto bžo dobyšch? Bog wě! — Ja du sašej do piwnize. Zo jo moja wošada? Zo šu te stare? te žišchetka? to sbožo? Bužo našch dom stojezy wostasch? My šmy we Božej ruze; ten zyń s nami, kaž zo?

We piwnize.

Bogu žěš ja taki s'chow. A kaš deře, až šwětto šmy šobu wfeli do teje jamy. How šu našche luže: ta grobowka se šwojima šynoma, faračka se šwojimi styrimi žišchetkami, te spē taš chytšche šřeža šcheje tšchachoty, kenž naš hobdajo. Dalej tam šejže mjaš tych šudow a na nich šche zelažiny a ten šchapaš, kenž šwoju rědowńu jo na dwor šagnaš; won jo počny tšchacha, zo s tych bogich wojž bužo. Šluchaj, kaš šwercha še grimjo, kaš ta semja še tšchešo; na wfchych bošach še řaga a stšchela. Pla Langensulzbacha šu teše sašej sachopili, s togo hušnajomy, až te Bajery nejšu tšchachnuli. Lube žišchetka, kaš nam še hyšchczi pojžo! ňedej ga žeden kameń na drugem wostasch! Žomy bjatowasch! My padńomy na kolena a wołamy še k Bogu we tej nusy. Zo, ale te kanuny šadušchju našch głoš, a to žałosčeńe a chejkańe, to rušow šalamowańe a plakańe ňewšejo žednog końza. Měłžscžo